

παρὰ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν κήπου, τοῦ φέροντος κοινῶς τὸ ἀπαισιον ὄνομα *Κῆπος τοῦ Κλαυθμῶνος*. Ἐκάθητο ἡσυχος μετὰ τινος τῶν μικρῶν ἀνεψιῶν του μεθ' ὧν ἀείποτε συμπεριεπάτει κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἐπειδὴ ἡ παροιμιώδης στοργὴ αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀδελφόν του Ἀχιλλέα εἶχε μεταβιβασθῆ ὀλόκληρος καὶ εἰς τὰ τέκνα τούτου, δι' ἃ εἶχε καταστή πατὴρ ἅμα καὶ παιδαγωγός. Ἦτο σύμπτωσις βεβαίως ὅλως τυχαία· ἀλλ' ἡ παρουσία τοῦ Γεωργίου Παράσχου, τοῦ ἀκαμάτου τῶν γραμμῶν ἐργάτου, τοῦ ἐνθουσιώδους καὶ δημοφίλου ὑμνωδοῦ πάσης ἐθνικῆς εὐκλείας, εἰς τὸ ἐντευκτήριον ἐκεῖνο τῶν ὀκνηρῶν καὶ χυδαίων θεσιθηρῶν, ἡ ἰδέα ὅτι ἐρρίφθη καὶ αὐτός εἰς τὸν δρόμον μετὰ τεσσαρακονταετῆ ἐντιμον ὑπηρεσίαν χάρις εἰς τὰ κατάρματα πολιτικὰ πάθη, μοὶ ἐπέπνευσεν ὀδυνηρὰς καὶ ἀπελπιστικὰς σκέψεις.

Δὲν εἶνε τῆς παρουσίας ὥρας ἡ ἐξέτασις τῆς ποιητικῆς ἀξίας τοῦ Γεωργίου Παράσχου, διότι αἱ παρούσαι ὀλίγαι γραμμαὶ οὔτε βιογραφία εἶνε, οὔτε μελέτη κριτικὴ, ἀλλ' ἀπλῶς ἀτομικαὶ ἐντυπώσεις. Ἴσως πράξω τοῦτο ἐν εὐθεωτέρῳ χρόνῳ, ἀφοῦ, ὡς δὲν ἀμφιβάλλω, ἡ εὐσεβὴς τοῦ ἀδελφοῦ του χεὶρ περισυνάξῃ καὶ ἐκδώσῃ εἰς τόμον τὰ ἐσπαρμένα τῆδε κάκεισε ποιητικὰ του ἔργα ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀνεκδότων ὅσα κατέλιπεν. Ἴσως καὶ ἐνωρίτερον ἐπιχειρήσω νὰ προσφέρω καὶ ἐγὼ τὴν ταπεινὴν μου συμβολὴν πρὸς καταρτισμὸν πλήρους καὶ ὀρθοτόμου ἱστορίας τῆς νεωτέρας ἡμῶν φιλολογίας, τοσοῦτο μᾶλλον ὅσον αἱ εἰκόνες τῶν ὀλίγων ποιητῶν μας κινδυνεύουν τερατωδῶς νὰ παραμορφωθῶσιν ἀπὸ τοὺς ἡλιθίους βαναυσοτέχνους τῆς κριτικῆς τῶν ἡμερολογίων. Ἄλλως τε καὶ δὲν εἶνε φόβος μὴ ὁ χρόνος ἐπισκιάσῃ τὴν ποιητικὴν φήμην τοῦ Γεωργίου Παράσχου. Ἐνόσω ἐν τῇ νυκτίῳ σιγῇ θ' ἀκούηται τὸ μέλος τῶν ἁρμονικωτάτων στροφῶν τοῦ Σκαποῦ του :

Μὲ τὸ κράτος βαρὺ σὺν σοκατάδι

ἐνόσω οἱ γοργοὶ τόνοι τοῦ ἑωθινοῦ θὰ ὑπενθυμίζωσιν εἰς τὴν ἐν τοῖς στρατοπέδοις ἀσκουμένην νεότητα τὸ :

Ἐυπνᾶτε μὲ τῇ σάλπιγγα

τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργίου Παράσχου θὰ ζῆ καὶ θὰ τιμᾶται.

Ἀπέθανεν ὅπως ἐπόθησεν ἴσως ἡ ποιητικὴ του ψυχὴ. Αποθῆεις τὴν γραφίδα δι' ἧς μετέφερον εἰς εὐτόρνους καὶ ρέοντας στίχους τῆς λαλουμένης γλώσσης τὰς θεσπεσίους ραψωδίας τοῦ ὁμηρικοῦ ἔπους, ἠκροᾶτο τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀχιλλέως ἀναγινώσκοντος, ὅτε διὰ μιᾶς ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Κατὰ τὴν κηδεῖαν του ἐξεδηλώθη τὸ εἰλικρινές τῆς κοινωνίας πένθος, ἐρρήθησαν δ' ἐπὶ τοῦ νεκροῦ του ὅσα ἔπρεπε νὰ ρηθῶσιν, ὅσα ὑπηγόρευεν ἡ φιλία, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησις τῶν συμπολιτῶν του. Καὶ νῦν ὁ ποιητὴς ἀναπαύεται εἰς τὸ ταπεινὸν πολυάνδριον τῶν Ἀθηνῶν, τὸ μόνον Οὐρεστμίνστερ, τὸ μόνον Πάνθεον τῆς πτωχικῆς μας πρωτεύουσας, ἐνθα καθεύδουσι τόσοι ὁμότεχνοί του, συναθληταὶ του ἐν τῷ ἐπιπόνῳ ἀγῶνι τῆς διαπλάσεως καὶ τῆς ἐξευγενίσεως τῶν αἰσθημάτων τοῦ ἔθνους, κοιμηθέντες ὡς αὐτὸς μὲ ἀκλόνητον τὴν πεποιθήσιν καὶ τὴν ἐλπίδα περὶ τοῦ μεγαλείου τῆς Πατρίδος. Καὶ τίς οἶδεν; Ἴσως ἡμέραν τινά, ἀφοῦ παρέλθῃ τὰ κράτος τῶν ἀναξίων κωμωδῶν τῆς πολιτικῆς καὶ ἡ φιλοπατρία παύσῃ νὰ γίνηται ἐργολάβος ἀγενῶν θεαμάτων τῶν τριόδων, οἱ μεταγενέστεροι τιμήσωσι πρεπόντως τὴν κόνιν τῶν ἀνδρῶν ὅσοι εἰργάσθησαν ὅπως ἐμπνεύσωσιν εἰς τοὺς συγχρόνους τῶν φρόνημα γενναῖον καὶ πίστιν εἰς τὸ μέλλον, ἐφόδια δι' ὧν καὶ μόνων προάγονται καὶ μεγαλουργοῦσι τὰ ἔθνη.

ΣΤΡΕΨΙΘΟΜΕ

ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΙ

- Ἐτελείωσαν τὰ ψέμματα· ὁ πόλεμος θὰ γείνη . . .
- Δὲ ντρέπεσαι! θὰ ἔχωμε παντοτεινὴ εἰρήνη!
- Μωρὸ θὰ τὸ βροντήξωμε καὶ ὁ κόσμος ἂν χαλάσῃ!
- Αἴ! βλέπω ἔμοιασες καὶ σὺ τοῦ φίλου μου τοῦ Βλάση.
- Μ' αὐτὰ καὶ ἄλλα ὁ καιρὸς ἐπέρασε καὶ πάει,
- Μ' αὐτὰ καὶ περὶ χειρότερα καὶ σήμερα περνάει.
- Ἐν τούτοις πρὶν ὁ πόλεμος τὴ μούρη του προβάλλῃ
- Ἴδου ὅπου μᾶς ἔφθασε τρελλὸ τὸ καρναβάλι.
- Καὶ τὴν δόξω χρῆματα, φτωχοὶ καὶ φουκαράδες
- Ἐμπρός! Ἄς γείνομε λοιπὸν καὶ πάλι μασκαράδες.
- Ἐμπρός! Ἄς τὸ γλεντήσωμε! Ἄν κ' εἶνε φόβος . . . - φρίκη!
- Μήπως γὰρ πάντα μείνομε μετὰ τὸ μασκαράλῃκι!

Ἄς

ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΝ.

Πρὸς πάντας τοὺς Ἑλληνας δημοσιογράφους.

Ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας μὴ γράφετε κατὰ τῆς Ρωσίας καὶ τῶν Σλαύων.

Ἡ ἐνεκεν τοῦ Βουλγαρικοῦ πραξικοπήματος ἐπελθοῦσα ἐν τῇ Χερσονήσῳ τοῦ Αἴμου κατάστασις, καταδεικνύει βεβαίως τὰς καθ' ἡμῶν προθέσεις τῆς φυλῆς ταύτης, ἀλλὰ μὴ γράφετε κατ' αὐτῆς ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας.

Μὴ νομίσητε ὅτι εἶμαι καὶ ἐγὼ Ναπαῖος τις ἐξ ἐκείνων, οἵτινες καθ' ὑμᾶς ἐπλημμύρησαν τὴν Ἑλλάδα. Μαρτύρομαι ὅλους τοὺς ἀργυραμοιβοὺς τῆς πρωτεύουσας, ὅτι οὐδέποτε τοῖς ἔδωκα νὰ μοὶ ἐξαργυρώσωσιν οὐχὶ ρούθλιον, ἀλλ' οὐδέ καπικίον. Ἄλλως τε οὐκ οἶδα τὰ νομίσματα ταῦτα . . . et quibusque aliis, διὰ νὰ μεταχειρισθῶ καὶ ἐγὼ τὰ λατινικά σας.

Μὴ γράφετε πρὸς Θεοῦ κατὰ τῶν Σλαύων. Δὲν γινώσκετε ποίου καὶ πόσου κακοῦ γίνεσθε πρόξενοι. Ἄν θέλετε μάλιστα νὰ πράξητε ἀγαθὸν τι ἔργον διὰ νὰ σωθῆτε ἀπὸ τὰς πολλὰς ἀμαρτίας σας, μιμηθῆτε με καὶ κηρυχθῆτε ὑπὲρ αὐτῆς.

ΣΟΥΣΙΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΝ

Ἴδου δ' ἡ αἰτία.

Ἐπάρχει ἐνταῦθα ἐν ἀνδρόγυνον συγκείμενον ὡς συνήθως ἀπὸ ἓνα ἄνδρα καὶ μίαν γυναῖκα. Ὁ ἀνὴρ εἶνε Ἕλληνας καὶ φανατικὸς μάλιστα ὑμνητὴς τῆς ἀρχαίας δόξης. Μισεῖ τοὺς ἐχθροὺς μας καὶ εἶνε πάντοτε ἑτοιμὸς διὰ παντός μέσου νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ. Ἡ γυνὴ εἶνε σλαυικῆς καταγωγῆς.

Ὁ ἀνὴρ μόνον ἔργον ἔχει νὰ ἀναγινώσκῃ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν μας, τὰς ἐφημερίδας· ἡ δὲ γυνὴ . . . νὰ φοβῆται τὸν ἄνδρα.

Ὁ ἀνὴρ ἐξυπνᾷ τὸ πρωτὶ καὶ μεταβαίνει εἰς τὸ καφενεῖον. Ἐκεῖ ὡς γνήσιος Ἕλληνας ροφᾷ καὶ καταπίνει μετ' ἀρρήτου ἡδυπαθείας τὸν καφέν, τὸν ἀργιλέν του καὶ τὰς ἑκατὸν στήλας τῶν πρωίνων ἐφημερίδων.

Ἄλλὰ τί ἔπαθε; τί ἔχει; διατί ὀρθοῦται ἡ κόμη του καὶ ἐξεγείρονται ἀπειλητικῶς οἱ μύστακες καὶ οἱ γρόνθοι του; Διατί ρίπτει μακρὰν τὴν ἐφημερίδα σας; Τὸ φάσμα τοῦ παρσολαβισμοῦ, Ἡ διαθήκη τοῦ Μεγάλου Πέτρου, Ἡ Ἁγία Ρωσία, Τὰ παρσολαβιστικὰ κομητάτα, Ἡ ἀστοργος μητριὰ, Ἡ Ἄρκτος, Ὁ γείμαρρος τοῦ Βορρά ἀπὸ τὸν ἐξεγείρουσι καὶ τὸν συγκινοῦσι. Αὐτὰ τὸν ἐξοργίζουσι, Μαινεται, φρυάττει κατὰ τῶν Σλαύων. Ὁ ρωσικὸς δάκτυλος τὸν

αναγκάζει τέλος να έγερθη εκ της θέσεώς του και τον οδηγεί κατευθείαν και δραματικώς εις την οικίαν του.

'Ατυχής οικοδέσποινα!

— Καλῶς τον.

— Καλῶς τον; Μὲ εἰρωνεύεσαι; Τὴν πατρίδα μου; Ρῶσσα! Ἀρκοῦδα!

— Ἐγώ; Γιατί πάλι;

— Ἐσύ; Ἐσεῖς! ἄνδρῳ, ἀγνώμονες! Σᾶς ἐφωτίσαμεν· σᾶς ἐκμάχμεν Χριστιανούς, κακοῦργοι ἐστεμμένοι. . .

— Μά . . .

— σκαρᾶδες! φύγε ἀπ' ἐμπρὸς μου· ὄχι! στάσου, νὰ σοῦ δείξω ἐγώ.

Θέτομεν ἀποσιωπητικὰ διότι τὸ ἀνδρόγυνον δέρεται καὶ δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰναμιχθῶμεν εἰς τὰ οἰκογενειακὰ του.

Ἡ ἀτυχής Ρωσὶς καὶ τοὶ σωματώδης καὶ ἰσχυρὰ ὑποκύπτει τέλος καὶ ὁπωσδήποτε ἱκανοποιεῖται ἡ ἐθνικὴ τοῦ ἀνδρός της ὑπερηφάνεια.

Ἡ δὲ σικηνὴ ἐπαναλαμβάνεται . . . καθ' ἐκάστην περίπου. Ἰδίᾳ ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐγνώσθη ἡ ἐνεκεν τοῦ Βουλγαρικῆς πραξικοπήματος ἐπελθοῦσα ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ Αἴμου κατὰστασις.

Καὶ ἤδη, κύριοι δημοσιογράφοι, σᾶς ἐξορκίζω καὶ πάλιν ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας μὴν γράφετε κατὰ τῶν Σλαύων. Βλέπετε ὅτι δὲν εἶνε πάντῃ ἀκίνδυνος αἱ αὐστηραὶ ἀποστροφαὶ καὶ οἱ κεραυνοὶ σας. Ἄν δὲν ἐπιτυγχάνουσιν ἄλλο τι, κατορθοῦσι νὰ ἐνσκήπτωσι καὶ διαρρήγνυνται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἀτυχούς ταύτης γυναίκος.

Εὐσπλαγγισθῆτε την. Χάριν αὐτῆς ζητῶ τὸ ἔλεός σας.

Ἄλλως . . . νὰ ἔχετε τὴν κατάραν τῆς ὁμοφύλου της καὶ πολὺς συνεργατῆδός μου *Μιλησίας*, ἣν ἐπὶ τῇ φιλανθρωπικῇ ταύτῃ εὐκαιρίᾳ παρακαλῶ ἰδιαιτέρως ὄχι νὰ ὀμιλήσῃ ἀλλὰ νὰ μὴ ἐθῆσῃ τὴν σιωπὴν της.

AMALAP H Γ...
 ΥΠΟ ΣΥΣΤΗΤΗ...
 ΣΥΛΛΟΓΗ...
 μω.

ΗΧΩ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΩΝΩΝ

Ἐν τῷ στρατιωτικῷ νοσοκομείῳ :

Εἰς τῶν ἀσθενῶν στρατιωτῶν βλέπων τινὰς ἄλλους ἀσθενεῖς πίνοντας καφὲν διατάσσει καὶ αὐτὸς καφέν.

— Πῶς τὸν πίνεις; τὸν ἐρωτᾷ ὁ νοσοκόμος.

Καὶ ὁ στρατιώτης προσβληθεὶς ἐκ τῆς ἐρωτήσεως ἀπαντᾷ :

— Για ποῖον μὲ πῆρες, βρέ; . . . Νὰ . . . τὸν πίνω ἀπὸ μιὰ μιὰ ρουφηξιά καὶ κάπου κάπου τὸν φυσῶ!

☺ ☺

Ἐν τῇ θεωρίᾳ :

Ὁ δεκαεὺς (ἀναγινώσκων τὸν κανονισμόν). « Ἀπόκρυψις ἡ ἀγορὰ πράγματός ἀνήκοντος εἰς τὸ δημόσιον, τιμωρεῖται κτλ. »

Ὁ λοχίας. Στάσου, στάσου νὰ τοὺς τὸ ξηγήσου . . . Μαύρου φεῖδι καὶ κουλουθὸ ποῦ σᾶς ἔφαγε ἂν ἀπουκρηγῆτε στὴν ἀγορὰ!

☺ ☺

Στρατιώτης ραπισθεὶς παρὰ τοῦ δεκανέως του ἀναφέρεται πρὸς τὸν λοχαγόν.

— Ἡ νὰ καταστήσετε προσεκτικὸν τὸν δεκανέα, ἢ ἄλλ' ἄλλως θὰ ὑποβάλω τὴν παραίτησίν μου!

☺ ☺

Ὁ Ἀνθυπολοχαγὸς πρὸς τοὺς στρατιώτας τοῦ λόχου :

— Ἐσεῖς ποῦ πέρνετε ἀδείας διανυκτερεύσεως νὰ προσέχετε νὰ μὴ κατατρέχετε εἰς τὰς ὁδοὺς μετὰ τὸ ἀποχωρητήριον.

Ὁ Λοχίας Γεωργίου

Ο ΤΥΠΟΣ ΜΑΣ

Ἐκ τῆς Θεσσαλιώτιδος Καρδίτσης :

« Ἐν ταῖς ἀπωτάταις χώραις ἀπὸ τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν λοιπῶν μερῶν τοῦ Κράτους ἐρριμμένοι καὶ ἡμεῖς, ἐν τῇ βορβόρῳ τῆς Καρδίτσης κυλιόμενοι, μακρὰν τῶν εἰδήσεων ὡς μᾶς κατήντησεν ἡ ἀναδιοργανωθεῖσα ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία ἣν ἐμμήθησαν καὶ οἱ μεριμνοῦντες τὴν συγκοινωνίαν δημοσίαι καὶ δημοτικαὶ ἀρχαί, ἧτις ἀναδιοργάνωσις μᾶς συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς πρωτεύουσας ἐν καλοκαιρίᾳ μετὰ δεκαήμερον τουλάχιστον, καὶ ἐν κακοκαιρίᾳ δὲν τὸ λέγομεν ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ, λέγομεν, εὐρισκόμενοι, ἅπαντες ἐντείνουμεν τὸ οὖς μας καὶ ἐκπυθανόμεθα τὰ ἐξ Ἀθηνῶν καινὰ ἄτινα ἀλλεπαλλήλως μᾶς ἀπελπίζουσιν. »

☺ ☺

Ἐκ τῆς δημοσιευομένης ἐν τῇ αὐτῇ πρωτοτύπου ἐπιφυλλίδος :

« Σᾶς εἶπον ἀληθῆ Κύριε, εἰς τὴν ἡλικίαν μου ὀλίγας ἀνάγκας, ἔχω, ἀλλ' ὁ Ἰανουάριος πλησιάζει εἶνε τὸ τέλος τῆς προθεσμίας· καὶ εἰάν δὲν θὰ πληρώσω θὰ μὲ ἀποπέμψουσιν ἀφείκτως καθότι δὲν δύναμαι νὰ ἀντιστῶ, καὶ δὲν εἶναι μὲν καλὸν τοῦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, ἀλλ' εἶμαι ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, καὶ οὐσα ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, Κύριε, εἶνε τὸ πᾶν. »

☺ ☺

Ἐκ τοῦ Φανοῦ Σύρου :

« Βρετανοὶ, ἤλησμονήσατε τὴν μετὰ τῶν Ἰσπανῶν περιβόητον καὶ ἐνδοξον ναυμαχίαν σας; Ἴταλοί, ἤλησμονήσατε τὴν Λίσσαν; Γάλλοι, ἤλησμονήσατε τὴν 14 Ἰουλίου 1789 ὅτε κατεδαφίσατε τὴν Βαστίλλην; Γερμανοὶ, Αὐστριακοὶ καὶ Ρῶσοι ἤλησμονήσατε τὸν Μέγαν Ναπολέοντα, καὶ ὅλοι ὁμοῦ ἤλησμονήσατε τὸ 1821 μέχρι τοῦ 1827; »

☺ ☺

Ἐκ τοῦ Πίνδου Λαρίσσης :

« Ἡ ἄτακτος ἐκδοσις τοῦ φύλλου ἡμῶν προελθοῦσα ἐκ τῆς συμβάσεως ἀσθενείας τοῦ τακτικοῦ ἡμῶν συντάκτου θέλει παύσῃ ἤδη, ὅτε τὴν σύνταξιν ἀνέλαβε φίλος καὶ πεπειραμένος κάλαμος, ὅστις πεποιθήμεν ὅτι θέλει εὐχαριστήσῃ τοὺς κ.κ. συνδρομητὰς ἡμῶν. »

Καὶ παρακάτω :

« Τὴν ἑβδομάδα ταύτην τρία ἀριθμοῦμεν θύματα. Τὸν Γεώργ. Πήλιτσον δημοτικὸν σύμβουλον ἀποθανόντα ἐκ θυ-